

2. tanulmány

Pál tekintélye és evangéliuma

Július 1., szombat délután

A hamis tanítók befolyása következtében, akik a jeruzsálemi hívők közül kerültek ki, a szakadások, tévtanok és az érzékiség gyorsan terjedt a galáciai hívők között. Ezek az álnok tanítók zsidó hagyományokat keverték össze az evangélium igazságával. Mellőzték a jeruzsálemi nagygyűlés határozatait; ráerőszakolták a pogányok közül megtértekre a ceremoniális törvények betartását.

A helyzet válságos volt. A bűnök, amelyeket burjánzani hagytak, gyors pusztítással fenyegették a galáciabeli gyülekezeteket.

Pált szíven találta és mélyen megrendítette ez a nyílt hitehagyás, éppen azok részéről, akiket olyan hűségesen tanított az evangélium alapelveire. Azonnal írt a félrevezetett hívőknek; felfedte a tévtanokat, amelyeket elfogadtak, és nagyon szigorúan megfeddte a hittől eltérteket. (...)

Bízott Isten megmentő hatalmában; pellengérré állította a hitehagyó tanítók tanait, és igyekezett a volt hívőket meggyőzni arról, hogy milyen csúful megtévesztették őket; de ha visszatérnek az evangéliumba vetett régebbi hitükhöz, még megakadályozhatják Sátán terveit. Pál határozottan kitartott az igazság, az életszentség és igazságosság mellett; erős hite és bizalma, amelyet az általa hirdetett üzenetbe vetett, sokakat, kik hitükben meginogtak, felsegített, hogy visszatérjenek Üdvözítőjükhöz. – *Apostolok története*, 383–384. o.

Sátán arra törekszik, hogy minél több embert megtévesszen. Minden széthúzás vezére ő, és bőven rendelkezik a megtévesztés eszközeivel. Állandóan keletkeznek új szekták, hogy az igazságtól eltérítsenek, és ahelyett, hogy az élet kenyerét ajánlanák, az embereket mesékkel telt tál-

lal szolgálják ki. Az írásokat elcsúrík-csavarják, kiszakítják helyes összefüggésükből, úgy idézik, hogy a hamisságot igazságként tüntetik fel. Az igazság öltönyét lopják el, hogy az eretnekségeket rejtegessek. – *Evangelizálás*, 358. o.

Nem azért, hogy önmagát magasztalja, hanem hogy Isten kegyelmét dicsőítse, bizonyította Pál azok előtt, kik tagadták apostoli hivatását, hogy: „semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál” (2Kor 11:5). Mindazok, akik lerántani igyekeztek elhívását és munkáját, Krisztus ellen hadakoztak, akinek kegyelme és ereje nyilvánult meg általa. Ellenségeinek ellenállása kényszerítette az apostolt, hogy hivatásáért és tekintélyéért ilyen határozottan síkra szálljon.

Pál kérte azokat, akik életükben már tapasztalták Isten erejét, hogy térjenek vissza az evangélium igazsága iránt érzett első szeretetükhöz. Megdönthetetlen érvekkel bizonyította be előttük, milyen nagyszerű kiváltság szabadnak lenni Krisztusban, Akinek engesztelő kegyelme mindazokat, akik teljesen átadják életüket Neki, igazságának öltönyével ruhazza fel. Pál álláspontja az volt, hogy minden léleknek, aki meg akar menekülni, személyes tapasztalatot kell szereznie Istennel. – *Apostolok története*, 388. o.

Július 2., vasárnap – Pál, a levélíró

Pál az evangélium tiszta igazságait plántálta el Galáciában. Hirdette a hit általi megszentelődés tantételét. Munkája jutalmaként láthatta, hogy a galáciabeli gyülekezet az evangéliumhoz tért. Majd Sátán elkezdte munkáját a hamis tanítók által, hogy néhány hívő gondolatvilágát megzavarja. Ezeknek a tanítóknak a dicsekvése, csodatevő erejük fitogtatása több újonnan megtért hívő lelki látását elhomályosította, és tévedésbe estek...

Egy ideig Pál apostol nem irányíthatta e megtévesztettek gondolkozását, így befolyása felettük meggyengült. Azonban az Igére és Isten erejére támaszkodva visszautasította a hitehagyó tanítók magyarázatait, így képessé vált arra, hogy a híveket belátásra bírja, hogy felismerjék: megtévesztések áldozatai. Így semmisítette meg Sátán terveit. Az új hívek

visszatértek a hithez, felkészülten arra, hogy értelmes álláspontot foglaljanak el az igazság mellett.

Mindannyiunknak szigorú próbákat kell kiállnunk. Akik az igazság híveiként tüntetik fel magukat, téves tételeiket ránk erőszakolják, amelyek, ha elfogadjuk őket, megrendítik hitünket az időszerű igazságban. Egyedül az igazi vallásos hit állja meg az ítéletet, a próbát. – *Evangelizálás*, 359. o.

Némelyek úgy gondolják, képesek, hogy korlátolt ítélőképességükkel vegyék Isten Igéjét, és eldöntsék, melyek az ihletett, és melyek a nem ihletett szövegek. Figyelmeztetni szeretnék, hogy ne lépjetez erre a területre... Nincs korlátolt ember, bárki legyen is ő, bármilyen beosztásban, akit Isten felhatalmazott volna, hogy az Ő Igéjében válogatást eszközöljön...

Úgy kell elfogadnia Isten Igéjét, ahogyan le van írva, értékelnie kell azt, bele kell szőnie az életébe és a jellemébe. Az Igében minden ki van nyilatkoztatva az ember üdvösségére vonatkozóan, s ha minden tőlünk telhetőt megteszünk a megértése érdekében, akkor Isten is a segítségünkre siet...

Csak akkor kutasd az Írásokat, ha kész vagy az engedelmességre, a tanulásra, és ha kész vagy úgy hallgatni az Igét, mint Isten szavát, mintha Ő beszélne hozzád a szent lapok révén. Halandó ember ne ítélkezzen Isten Igéje felett, nem vonhatja kétségbe annak ihletett voltát, és nem állíthatja, hogy egyik vagy másik igeszakasz ihletettebb a többinél. Isten figyelmeztet, hogy ne lépjen ember ilyen területre. Isten nem bízott ilyen munkát az emberre. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 919. o.

Július 3., hétfő – Pál elhívása

Saul megtérése fényesen bizonyítja a Szentlélek csodatevő hatalmát, mely embereket győz meg bűneikről. Saul komolyan hitte, hogy a názáreti Jézus megveti Isten törvényét; azt hitte, hogy tanítványait arra tanítja, hogy a törvény hatályát vesztesse. Megtérése után azonban felismerte Jézusban azt, aki azzal a kifejezett szándékkal jött le a földre,

hogy Atyja törvényének érvényt szerezzen. Teljesen meggyőződött arról, hogy Jézus a szerzője az egész zsidó áldozati szertartásnak. Felismerte, hogy a keresztre feszítéskor az árnyékszolgálat a lényegben feloldódott, és hogy Jézusban teljesebben be az ótestamentumi jóvendölések, amelyek Izráel Megváltójára vonatkoztak.

Saul megtérésének történetéből igen fontos alapelveket ismerünk fel, amelyeket mindenkor szívleljünk meg. Saul közvetlenül Jézus színe elé került. Krisztus rendkívül fontos munkára szemelte ki, és „választott edényévé” kellett lennie. – *Apostolok története*, 120. o.

Barnabás... teljesen elhitte és elfogadta Pál tapasztalatát, és kézen fogva az apostolokhoz vezette őt. Elmondta nekik Pál tapasztalatát, amit hallott, hogy Jézus személyesen jelent meg neki a damaszkuszi úton, és beszélt vele. Elmondta, hogy Anániás imájára visszanyerte látását, és hogy a város zsinagógájában hirdette, miszerint Jézus Krisztus az Istennek Fia.

Az apostolok nem vonakodtak tovább. Nem állhattak ellene Istennek. Péter és Jakab, akik abban az időben az egyedüli apostolok voltak Jeruzsálemben, baráti jobbot nyújtottak hitük egykori ellenségének, elkeseredett üldözőjének, és most éppen olyan nagyon szerették és becsülték, mint amennyire korábban félték tőle és kerülték. Itt találkozott az új hit két nagy alakja: Péter, Krisztus kiválasztott társainak egyike a földi szolgálata alatt, és Pál, a farizeus, aki Jézus mennybemenetele után találkozott vele szemtől szembe, és beszélt vele, és látomásban látta Őt és mennyei munkájának természetét.

Azt a hangot, amely oly komolyan vitatkozott Istvánnal, nemskára ugyanabban a zsinagógában hallhatták, amint félelem nélkül hirdeti, hogy Jézus Istennek Fia. Ugyanazt a hitet védelmezte, amelynek védelmében István meghalt. Elbeszélte saját csodálatos tapasztalatát, és testvéreiért és korábbi társaiért sóvárgó szívvel tárta eléjük bizonyítékait a jóvendölésekről – ahogy István is tette –, miszerint a megfeszített Jézus Istennek Fia. – *A megváltás története*, 278. o.

Ne engedd, hogy bárki is hozzád jöjjön, és kezdje boncolgatni Isten Igéjével kapcsolatosan azt, hogy abból mi ihletett és mi nem. Meg kell

dorgálnod őt. Mindenkinek el kell mondanod, hogy erről egyszerűen nem lehet tudomásuk. Egyszerűen nem érthetik meg Isten titkait. Mi csak annyit szeretnénk, hogy a hitre készítsük az embereket. Nem akarjuk, hogy valaki így vélekedjék: „Ezt elutasítom, amazt pedig elfogadom” – hanem azt szeretnénk, hogy a Bibliában, mint teljes egészben higgyünk. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 919. o.

Július 4., kedd – Pál evangéliuma

Mindent Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk. Isten nem azért szeretett, mert mi előbb szerettük Őt, hanem már akkor szeretett, amikor „még bűnösök voltunk”. Krisztus halt meg érettünk... S habár engedetlenségünk miatt Isten elutasítását és ítéletét érdemelnénk, Ő nem hagyott magunkra, nem hagyta, hogy egyedül álljunk szembe az ellenség erejével. Mennyei angyalok harcolnak mellettünk és érettünk, és ha együtt munkálkodunk velük, győzhetünk a gonosz erői felett.

Sosem ismerhettük volna meg a „kegyelem” szó értelmét, ha nem estünk volna bűnbe. Isten szereti a bűntelen angyalokat, akik szolgálnak Néki és engedelmeskednek parancsainak, ám nekik nem nyújt kegyelmet. Ezek a mennyei lények nem tudják, mi a kegyelem, sosem volt rá szükségük, mivel sosem vétkeztek. A kegyelem isteni tulajdonság, amely a méltatlan emberi lények felé irányul. Nem mi kerestük, hanem a keresésünkre küldetett. Isten örömmel árasztja kegyelmét azokra, akik éheznek, és nem azért teszi, mert méltók vagyunk, hanem épp méltatlanságunk miatt. Szükségletünk az, ami biztosíthatja, hogy megkapjuk ezt az ajándékot.

Isten kegyelmének tartalékai arra várnak, hogy a bűntől beteg lélek igényelje őket. A kegyelem minden lelki betegséget meg fog gyógyítani. Általa a szív minden szennytől megtisztul. A kegyelem az evangélium gyógy módja minden hívő számára. – *In Heavenly Places*, 34. o.

Amikor a Szentlélek által Krisztus kegyelme beültetésre kerül a lélekbe, a hívő alázatossá válik, és keresni fogja azok társaságát, akik a mennyei dolgokkal foglalkoznak. Akkor a Lélek a krisztusi dolgokat nyilvánkoztatja, s ezzel nem az igazságot kapó, hanem az igazság Adója

magasztaltatik fel. Ha tehát Krisztus szent békéje lakozik a szívetekben, ajkaitokról dicsőítés és hála fog szólni Isten iránt. Gondolataitok és beszélgetéseitek témája nem imáitok, nem kötelességetek teljesítése, nem az önmehtagadás és a jóindulat lesz, hanem dicsőíteni fogjátok azt, Aki önmagát adta értetetek, amikor még bűnösök voltatok. – *Hit és cselekedetek*, 87. o.

Krisztus a „béke fejedelme” (Róm 9:6), ezért az Ő küldetése helyreállítani földön és mennyen a bűntől megrontott békét. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által” (Róm 5:1). Aki beleegyezik, hogy elhagyja a bűnt, és helyette Krisztus szeretete előtt tárja ki szívét, az mennyei békében részesül.

A békéhez más alap nem létezik. Krisztus szívünkbe fogadott kegyelme és kegyessége lefegyverzi az ellenségeskedést; lecsöndesíti a viszálykodást, helyett szeretettel tölti meg a lelket. Akinek békesség él szívében Isten és embertársai iránt, az nem lehet boldogtalan. Irigység nem talál helyet szívében, gonosz gyanakvás nem lel otthont benne; gyűlölség nem tud megállni ajtajánál. Az Istennel összhangban álló szív a menny békéjében részesül, és a béke áldásos hatását árasztja. A béke lelkülete harmatként száll majd a világi gondoktól megfáradt szívekre.

Krisztus a békesség üzenetével küldi követőit a világba. Aki a megszentelt élet csöndes, öntudatlanul áldásos hatásával Krisztus szeretetét tanúsítja, aki szavával és viselkedésével arra vezet másokat, hogy elvesék a bűnt, és Istennek adják át szívüket, az békességszerző. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 27–28. o.

Július 5., szerda – Nincs más evangélium

Az Isten művében munkálkodók napjainkban ugyanolyan nehézségekkel fognak találkozni, mint amelyeneket Pál élt át munkája során. Sátán ugyanolyan kérkedő és csaló törekvésekkel próbálja majd elfordítani a megtérteket a hittől. Olyan elméletek törnek majd be sorainkba, melyekkel nem lenne bölcs dolog foglalkozni. Sátán ravasz és körmönfont tévtanokat hoz közénk, hogy elsötétítse és megzavarja a gondolkodást, és semmivé tegye a megváltás tanításait.

Sátán csapdájába fognak esni mindazok, akik nem fogadják el az Igét úgy, ahogyan az van. Szóljuk az Igét szent bátorsággal! Az Úr szolgálóján keresztül az ősegyháznak küldött bizonyágtételt népének ma is meg kell hallania: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok” (Gal 1:8). – *Szemelvények*, 2. köt., 52. o.

Hamis tanítók akarták megtéveszteni a galáciabelieket olyan tanításokkal, amelyek ellenkeztek Krisztus evangéliumával. Ezeket kívánta Pál leleplezni. Nagyon vágyott arra, hogy a hamis tanítókat elszigetelje a gyülekezettől, de olyan sok hívőre kiterjedt a hatásuk, hogy veszélyesnek látszott intézkedni ellenük. Ez a lépés vitákat váltott volna ki, belharccal fenyegetve, sőt romlásba sodorva a gyülekezetet. Ezért inkább azt igyekezett a testvérekkel megértetni, hogy milyen fontos egymást szeretettel segíteni. Kijelentette, hogy a törvény mindenkire érvényes elvárását töltik be, ha szeretik egymást. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 243. o.

Az evangéliumi vallás élő, cselekvő alapelv – Krisztus jelenléte életünkben, jellemének megmutatkozása jellemünkben és cselekedeteinkben. Az evangélium elveit életünk semmilyen területétől sem lehet elvonatkoztatni. A keresztény embernek minden élethelyzetében Krisztust kell bemutatnia.

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye szívét betölti, s ez arcáról is sugárzik.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzék a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. (...) Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak ember-társainkkal. (...) Akkor nem kell a mások fájdalma iránti szánalmat

kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Krisztus „széjjel járt, jót tévén”. – *Krisztus példázatai*, 384. o.

Július 6., csütörtök – Pál evangéliumának eredete

Miután ilyen szavakkal üdvözölte a galáciabelieket – „Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől és a mi Urunk Jézus Krisztustól” –, a következő éles feddést intézte hozzájuk: „Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok. Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát. De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok” (Gal 1:3-8). Pál a Szentírással összhangban tanított, és a Szentlélek rányomta pecsétjét munkájára; ezért óva intette testvéreire bármilyen más tan elfogadásától, amely ellenkezett az általa tanított igazságokkal. – *Apostolok története*, 384. o.

Szinte minden gyülekezetben volt néhány zsidó származású tag. Általuk a zsidó tanítóknak könnyű bejárásuk volt a közösségbe. De mivel az írásokból képtelenek voltak megdönteni Pál tanításait, fondorlatos taktikákhoz folyamodtak, hogy befolyását gyengítsék, és tekintélyén csorbát ejtsenek. Azt hangoztatták, hogy nem is volt Jézus tanítványa, és nem az Úrtól kapta küldetését, és hogy ennek ellenére mégis a Péter, Jakab és a többi apostol által hirdetett tanításokkal ellentétes dolgokat tanít. A judaizmus küldötteinek ily módon sikerült nagyon sok keresztényt eltávolítani attól, aki nekik bemutatta az evangéliumot. S amint ezt elérték, arra próbálták rávenni a híveket, hogy térjenek vissza a ceremoniális törvényekhez, ami elengedhetetlen az üdvösség szempontjából. A Krisztusba vetett hitet és a Tízparancsolat iránti engedelmeséget kevésbé fontosnak tartották. – *Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 1108. o.

Midőn Pál a Szentírásban kutatott, felismerte, hogy már kezdettől fogva „nem sokan hívtak bölcsnek test szerint, nem sokan hatalma-

sak, nem sokan nemesek; hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket. És a világ nemtelenjeit és megvetetteit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse; hogy ne dicsekedjék előtte egy test sem” (1Kor 1:26-29). És amikor így, a keresztfényében, szemlélte a világ bölcsességét, elhatározta, hogy semmi egyébről sem akar tudni, mint egyedül „a Jézus Krisztusról, mégpedig a megfeszítettről” (1Kor 2:2).

Későbbi tanítói működése alatt Pál tényleg sohasem tévesztette szem elől bölcsességének és erejének forrását. Halljuk csak, hogyan erősítette meg évek múlva is: „mert nékem az élet Krisztus” (Fil 1:21). És ismételt: „Annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam, ... hogy a Krisztust megnyerjem és találtassam Ő benne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet” (Fil 3:8-10). – *Apostolok története*, 127–128. o.

Július 7., péntek – További tanulmányozásra

Evangelizálás, „Sátán igyekszik Isten népét széthúzásra bírni” c. fejezet